

Mål C-789/23

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

21 december 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

20 december 2023

Klagande:

I.J.

Motpart:

Registru centras VĮ

[utelämnas]

**LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS
(LITAUENS HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOL)**

BESLUT

20 december 2023

[utelämnas]

Litauens högsta förvaltningsdomstol (dömande avdelningen i utökad sammansättning) [utelämnas] [domstolens sammansättning]

har under ett domstolssammanträde i det skriftliga överklagandeförfarandet prövat det förvaltningsrättsliga målet om ett överklagande som ingetts av klaganden I.J. mot domen från Vilniaus apygardos administracinis teismas (Vilnius regionala förvaltningsdomstol, Litauen) av den 29 juni 2022 i det förvaltningsrättsliga målet avseende klagandens talan mot motparten, det statliga bolaget Registru centras (Registercentrum, Litauen), om att upphäva ett avgörande och ett särskilt uppsatt beslut om krav på utförande av handlingar.

Dömande avdelningen i utökad sammansättning

har konstaterat följande:

I.

- 1 Förevarande mål avser en tvist mellan klaganden, I.J., och motparten, det statliga bolaget Registrų centras (Registercentrum), som hänför sig till det beslut ... om fördelning av egendom (nedan kallat beslutet) som antogs av motparten den 9 mars 2002, som avslog klagandens ansökan av den 15 februari 2022 om införandet i Vedybų sutarčių registras (äktenskapsförordsregistret, nedan kallat registret) av en rättshandling (om fördelning av egendom) avseende egendomen tillhörande I.J. och C.B.

Tillämpliga bestämmelser: unionsrätten

- 2 Enligt artikel 21.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) ska ”varje unionsmedborgare ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, om inte annat följer av de begränsningar och villkor som föreskrivs i fördragen och i bestämmelserna om genomförande av fördragen”.

Tillämpliga bestämmelser: nationell rätt

- 3 Vedybų sutarčių registro nuostatai (förordning om äktenskapsförordsregistret, nedan kallade förordningen) antogs av Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. rugpjūčio 13 d. nutarimas Nr. 1284 „Dėl Vedybų sutarčių registro nuostatų patvirtinimo“ (Republiken Litauens regerings förordning nr 1284 av den 13 augusti 2002 om antagande av förordningen om äktenskapsförordsregistret). Den version som är tillämplig på förevarande mål daterar sig till den 10 september 2015, senast ändrad den 8 juli 2020 genom Republiken Litauens regerings resolution nr 773.
- 4 Förordningen ska fastställa syftet med och innehållet i äktenskapsförordsregistret, ansvarig för och förvaltare av registret och deras respektive rättigheter, skyldigheter och funktioner samt ska styra förvaltningen av uppgifterna och informationen i registret (nedan kallade uppgifterna i registret), och av handlingarna och/eller kopiorna av desamma som inlämnats för införande i registret, registrets samverkan med de andra registren, säkerheten för uppgifterna i registret, offentliggörande och användning av handlingarna samt finansiering, omorganisering och avveckling av registret (punkt 1 i förordningen). Syftet med registret är att fastlägga innehållet i registret som avses i punkt 13 i förordningen, att samla in, sammanställa, behandla, systematisera, lagra och offentliggöra uppgifterna i registret och kopiorna av handlingarna som inlämnats för införande i registret samt utföra andra bearbetningsåtgärder med avseende på uppgifterna i registret (punkt 2 i förordningen).
- 5 Det statliga bolaget Registrų centras (Registercentrum) ska vara förvaltare av registret (punkt 8 i förordningen).

- 6 Innehållet i registret ska vara äktenskapsförord (punkt 13.1 i förordningen), samboavtal om fördelning av gemensamt förvärvat och använd egendom efter samboendets upphörande (punkt 13.2 i förordningen) och fördelningen av egendom i enlighet med civillagen (punkt 13.3 i förordningen).
- 7 Tillhandahållare av uppgifter ska vara notarier som har attesterat äktenskapsförord, samboavtal eller avtal om fördelning av egendom samt ändringarna eller upplösningen av sådana avtal (punkt 21.1 i förordningen), domstolar som har fattat beslut om fördelningen av gemensam egendom, om återställande av rättigheterna för borgenärerna till den ena eller båda makarna där dessa borgenärs rättigheter har åsidosatts genom ändring eller upplösning av äktenskapsförordet eller samboavtalet eller om ändring eller upplösning av äktenskapsförordet, samboavtalet eller avtalet om fördelning av egendom (punkt 21.2 i förordningen), samt personer som har ingått ett äktenskapsförord eller samboavtal, dock endast i de fall som är angivna i punkt 68 i förordningen (punkt 21.3 i förordningen).
- 8 Den notarie som har attesterat avtalet om fördelning av egendom eller domstolen som meddelade beslutet om fördelning av egendom ska inom tre arbetsdagar efter att avtalet attesterats eller att beslutet vunnit laga kraft (eller, vid ett överklagande till högre instans, efter att målet återförvisats till domstolen i första instans) skicka en underrättelse om beslutet om fördelning av egendom tillsammans med en digital kopia av det attesterade avtalet eller det lagakraftvunna beslutet till registrets förvaltare. I underrättelsen om fördelning av egendom ska tillhandahållaren av uppgifter skicka de uppgifter som omnämns i punkterna 17.2 till 17.9 i förordningen (punkt 45 i förordningen).
- 9 Ett äktenskapsförord eller partnerskapsavtal som ingås i en annan stat kan införas i registret om äktenskapsförordet eller partnerskapsavtalet innehåller åtminstone den ena avtalspartens personliga identitetsnummer, såsom det utfärdats av Lietuvos Respublikos gyventojų registras (Republiken Litauens folkbokföringsregister) (punkt 67 i förordningen).
- 10 I de fall där en av makarna eller samborna vill registrera ett äktenskapsförord eller samboavtal som attesterats i en annan stat, eller registrera ändringar i ett sådant avtal eller registrera uppgifter om ett sådant avtals upphörande, får han eller hon skicka in de data som ska införas i registret personligen eller genom en behörig person, per post eller elektroniskt, i enlighet med det förfarande som fastställts av förvaltaren av registret (punkt 68 i förordningen).

De relevanta faktiska omständigheterna

- 11 I förevarande förvaltningsrättsliga [mål] har det fastställts att klaganden (uppgifter redigerade) i staden där (uppgifter redigerade) (i Italien) och C.B., en italiensk medborgare, ingick äktenskap. Äktenskapet infördes i vigselattestregistret i kommunen (uppgifter redigerade) 2006. Utdraget ur vigselattesten innehåller en

notering om att den av makarna valda ordningen för separation av egendom framgår av vigselattesten.

- 12 Den 15 februari 2022 ansökte klaganden till motparten om införande i äktenskapsförordsregistret av en rättshandling (beslutet om fördelning av egendom) avseende rättssystemet för klagandens och C.B:s egendom.
- 13 Efter att ha prövat klagandens ansökan antog motparten beslutet den 9 mars 2022 (nedan kallat beslutet) som bestrids i förevarande förvaltningsrättsliga mål. Enligt punkterna 13, 21, 45, 67 till 68 i förordningen vägrade motparten genom beslutet att i registret införa rättshandlingen (beslutet om fördelning av egendom) avseende rättssystemet för klagandens och hennes makes egendom. Motparten förklarade också att utdraget ur vigselattesten (uppgifter redigerade) som inlämnats av klaganden skulle kunna införas i registret som ett äktenskapsförord om klaganden lämnade in ett tillägg (bilaga) till vigselattesten, attesterat av en notarie eller en annan behörig tjänsteman i Italien, innehållande minst en av äktenskapsförordets parter personliga identitetsnummer, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister. Motparten angav vidare att fysiska personer inte är tillhandahållare av uppgifter i den meningen att de kan införa handlingar om fördelning av egendom i registret och därför kan handlingen om fördelning av egendom inte införas på grundval av klagandens ansökan.
- 14 Klaganden har lämnat en kopia av e-postmeddelandet till handlingarna i målet, av vilken det framgår att hon har ansökt hos registerkontoret (uppgifter redigerade) om utfärdande av en kopia av vigselattesten med klagandens personliga identitetsnummer som det framgår av hennes identitetskort. Registerkontoret (uppgifter redigerade) vägrade emellertid att utfärda en dylik kopia med kommentaren att man inte kunde registrera det litauiska personliga identitetsnumret i vigselattesten, eftersom sådana uppgifter inte är attesterade. Klaganden har också lämnat in intyget av den 16 februari 2021 som utfärdats av L.B., notarie i (uppgifter redigerade) (Provinsen Savona, Italien), där notarien angav att enligt artikel 162.2 i den italienska civillagen får en förklaring om valet av ordningen för separation av egendom också anges i vigselattesten.
- 15 Klaganden invände mot motpartens beslut och väckte talan vid Vilnius regionala förvaltningsdomstol som avvisade klagandens talan som ogrundad genom beslut av den 29 juni 2022. I sitt beslut anförde Vilnius regionala förvaltningsdomstol bland annat att det i punkt 67 i förordningen tydligt anges vilka krav som gäller för registrering av ett äktenskapsförord eller samboavtal som ingåtts i en annan stat. Enligt Vilnius regionala förvaltningsdomstol hade motparten, efter att ha fastställt att äktenskapsförordet eller samboavtalet inte innehöll det personliga identitetsnumret på minst en av avtalets parter, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister, inte bara rätt även också en skyldighet att vägra att bevilja klagandens ansökan.
- 16 Klaganden överklagade beslutet i Vilnius regionala förvaltningsdomstol till Litauens högsta förvaltningsdomstol.

Dömande avdelningen i utökad sammansättning

finner följande:

II.

- 17 Klaganden ansökte hos motparten om införande i äktenskapsförordsregistret av en rättshandling (beslutet om fördelning av egendom) avseende klagandens och C.B:s egendom.
- 18 Enligt den version av förordningen som är tillämplig på förevarande mål får följande införas i äktenskapsförordsregistret: (1) äktenskapsförord, (2) samboavtal om fördelning av gemensamt förvärvade och använda egendomar efter samboendets upphörande och (3) handling om fördelning av egendom i enlighet med civillagen. Ett äktenskapsförord förstås i det sammanhanget som ett avtal mellan makarna som definierar deras rättigheter och skyldigheter avseende tillgångarna under äktenskapet samt efter skilsmässa eller separation. En handling om fördelning av egendom förstås i det sammanhanget som avtalet mellan parterna eller ett domstolsbeslut om fördelning av den gemensamma egendomen [utelämnas].
- 19 I kapitel IV i förordningen regleras vilken typ av handlingar som får införas i registret. Innehållet i punkterna 21 och 68 i det kapitlet hänför sig till en rättsregel enligt vilken fysiska personer endast har rätt att ansöka till förvaltaren av äktenskapsförordsregistret, som tillhandahållare av uppgifter, i syfte att registrera ett äktenskapsförord eller samboavtal som attesterats i en annan stat, att registrera ändringar av ett sådant avtal eller att registrera upphörandet av ett sådant avtal. Den fastställda regeln tilldelar med andra ord inte klaganden en rätt att ansöka hos motparten om registrering av en handling om fördelning av egendom som är föremålet för registret som avses i punkt 13.3 i förordningen. Innehållet i punkt 21 i förordningen visar att tillhandahållare av uppgifter som ska registrera handlingen om fördelning av egendom i registret begränsas till notarier som har attesterat avtal om fördelning av egendom, och ändringar i eller upphörande av sådana avtal (punkt 21.1 i förordningen), och domstolar som har meddelat besluten som förtecknas i punkt 21.2 i förordningen.
- 20 Av de argument som klaganden redogjort för i sin ansökan, vilka definierar saken i förevarande mål (till exempel att makar, när de ingått äktenskap, *de jure* och *de facto* har avgivit en förklaring som motsvarar begreppet med ett äktenskapsförord som införts hos registerkontoret i (uppgifter redigerade) (i Italien), eller att angivelsen i vigselattesten i själva verket utgör ett äktenskapsförord, eftersom parterna i det dokumentet har avtalat vilket rättssystem som ska gälla för giftorättsgodset), drar den hänskjutande domstolen slutsatsen att klaganden mycket riktigt försökte få äktenskapsförordet infört i äktenskapsförordsregistret som, i sin tur, fastställer omfattningen av makarnas rättigheter och skyldigheter med avseende på egendomen. Eftersom klagandens äktenskap ingicks i den andra staten och att vigselattesten innehåller information om vilket rättssystem som

makarna har valt ska gälla för separation av egendom, är klagandens rättsliga situation jämförbar med den som avses i punkt 68 i förordningen, nämligen där en av makarna önskar registrera ett äktenskapsförord som attesterats i ett annat land.

- 21 För införande i registret av äktenskapsförord eller samboavtal som ingåtts i en annan stat fastställs i punkt 67 i förordningen en tydlig förutsättning: Äktenskapsförordet eller samboavtalet måste innehålla minst den ena avtalspartens personliga identitetsnummer, såsom det utfärdats av folkbokföringen. I det avseendet är det viktigt att framhålla att förvaltaren av registret som offentligt förvaltningsorgan endast ska agera inom ramen för de befogenheter som det lagligen tilldelats och inte har laglig rätt att självmant samla in uppgifter och bevis som styrker förefintligheten eller avsaknaden av vissa fakta. Även om den universellt viktiga principen om god förvaltningssed medför krav för förvaltaren av registret har den alltså inte rätt att fatta ett oberoende beslut om förefintligheten av eventuella omständigheter eller att bedöma dem, eftersom dess skyldigheter begränsas till att verifiera huruvida handlingarna som inlämnats uppfyller de lagstadgade kraven. Som en följd av detta är, under omständigheterna i förevarande mål, motparten skyldig att vägra att registrera utdraget ur vigselattesten som inlämnats av klaganden som ett äktenskapsförord, eftersom den inlämnade handlingen inte uppfyller kravet i punkt 67 i förordningen, det vill säga den innehåller inte minst en av äktenskapsförordets parter personliga identifieringsnummer, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister.
- 22 Å andra sidan ingick klaganden äktenskap i en annan medlemsstat i Europeiska unionen, i Italien. Enligt gällande lagstiftning i det landet får vigselattesten även innehålla uppgiften om vilket rättssystem som valts för giftorättsgodset. Utdraget från klagandens och hennes makes vigselattest visar att ett sådant dokument inte innehåller personliga identifieringsnummer som identifierar de berörda personerna. Republiken Italiens behöriga myndighet vägrade vidare att införa sådan identifierande information i utdraget ur vigselattesten, även efter det att klaganden specifikt hade ansökt om det.
- 23 Det ska också noteras att uppgifterna om klagandens äktenskap, registrerat i Italien, registrerades av Republiken Litauens registerkontor, och det faktum att klagandens personliga identifieringsnummer inte framgick av utdraget ur vigselattesten inte ansågs utgöra ett hinder i det avseendet. I det sammanhanget gör den hänskjutande domstolen iakttagelsen att det i lagstiftningen om utfärdande av handlingar avseende vigslar som registrerats i en annan stat, som är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) i förevarande förvaltningsrättsliga mål, i själva verket inte fastställs något bindande krav på att handlingen som inlämnats för registrering, utfärdad av en myndighet i ett annat land och som attesterar registreringen av vigseln, ska innehålla det personliga identifieringsnumret för minst en av makarna som ingått äktenskapet i fråga, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister. Men som redan nämnts tillämpas ett sådant krav när ett äktenskapsförord som ingåtts i en annan stat ska införas i äktenskapsförordsregistret.

- 24 Under sådana omständigheter är den hänskjutande domstolen av uppfattningen att förevarande förvaltningsrättsliga mål får bedömas enligt artikel 21 FEUF. Enligt artikel 21.1 FEUF, som har direkt verkan, ska varje unionsmedborgare ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (dom av den 17 september 2002, [Baumbast och R], C-413/99, EU:C:2002:493, punkt 94). Mot bakgrund av att artikel 21 FEUF, i enlighet med domstolens fasta rättspraxis, inte bara stipulerar rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, utan också ett förbud mot all diskriminering på grund av nationalitet (dom av den 8 juni 2017, Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, punkt 31 och där angiven rättspraxis) gör den hänskjutande domstolen antagandet att det inte finns något behov av att bedöma den aktuella frågeställningen separat på basis av artikel 18 FEUF som, inom räckvidden för fördragets tillämpning och utan att det påverkar andra specialbestämmelser i dessa, fastställer att all diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden.
- 25 Det ska till att börja med noteras att klagandens rättsliga ställning bestäms genom konsekvenserna av hennes status som en unionsmedborgare som har utövat sin rätt till fri rörlighet: Klaganden vill införa ett äktenskapsförord i Litauen som hon ingick ett avtal om när hennes äktenskap registrerades i en annan medlemsstat i Europeiska unionen. Tvisten i fråga hänför sig sålunda inte enbart till en inhemsk situation som inte skulle omfattas av unionsrätten. Till de situationer som omfattas av unionsrättens materiella tillämpningsområde (*ratione materiae*) hör de som avser utövandet av grundläggande friheter som följer av fördraget, och särskilt utövandet av rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier enligt artikel 21 FEUF (dom av den 12 maj 2011, Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 62 och där angiven rättspraxis).
- 26 Enligt domstolens rättspraxis har en unionsmedborgare rätt att i samtliga medlemsstater få samma behandling i rättsligt hänseende som de medborgare i dessa medlemsstater som befinner sig i motsvarande situation, och därför är det oförenligt med rätten till fri rörlighet när en person i den medlemsstat där han eller hon är medborgare behandlas på ett mindre förmånligt sätt än vad som skulle ha varit fallet om han eller hon inte hade använt sig av de rättigheter i fråga om fri rörlighet som vederbörande har enligt fördraget (domen i det ovannämnda målet Runevič-Vardyn och Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punkt 67). Domstolen har också klargjort att en nationell lag som missgynnar vissa medborgare endast på grund av att de har utnyttjat rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i en annan medlemsstat, utgör en begränsning av de friheter som tillkommer varje unionsmedborgare enligt artikel 21.1 FEUF. Fördragets möjligheter i fråga om fri rörlighet för unionsmedborgare kan inte få full verkan om en medborgare i en medlemsstat kan avhållas från att utnyttja dem på grund av att det uppställs hinder med anledning av medborgarens vistelse i en annan medlemsstat i form av bestämmelser i dennes ursprungsstat som medför nackdelar för medborgaren enbart på grund av att denna har utnyttjat dessa möjligheter (dom av den 26 maj 2016, [Kohll och Kohll-Schlesser], C-300/15, EU:C:2016:361, punkterna 42 och 43 och där angiven rättspraxis). Som det framgår av domstolens rättspraxis får alltså en medborgare i en medlemsstat som i sin kapacitet som unionsmedborgare

har utövat sin rätt att fritt röra sig och vistas i en annan medlemsstat än sin ursprungsmedlemsstat förlita sig på rättigheterna som följer av unionsmedborgarskapet, särskilt de rättigheter som anges i artikel 21.1 FEUF och, i tillämpliga fall, gentemot sin ursprungsmedlemsstat (domstolens [särskilt uppsatta beslut] av den 24 juni 2022, Rzecznik Praw Obywatelskich, C-2/21, EU:C:2022:502, punkt 36).

- 27 I ljuset av domstolens rättspraxis som det refereras till ovan hyser den hänskjutande domstolen tvivel om huruvida reglerna i förordningen kan anses ligga bakom en påverkan, närmare bestämt en begränsning, av den fria rörligheten för unionsmedborgare enligt lydelsen i artikel 21 FEUF.
- 28 Den hänskjutande domstolen noterar att Republiken Litauen inte deltar i det fördjupade samarbetet med beaktande av rådets beslut (EU) 2016/954 av den 9 juni 2016 om bemyndigande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om internationella pars förmögenhetsförhållanden, som omfattar frågor om såväl makars förmögenhetsförhållanden som förmögenhetsrättsliga verkningar av registrerade partnerskap. I enlighet därmed är rådets förordning (EU) 2016/1103 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden [utelämnas] [upprepad information] inte tillämplig på Republiken Litauen.
- 29 Därför är det i frånvaro av tillämplig unionslagstiftning i den tvistiga frågan enligt den hänskjutande domstolens uppfattning Republiken Litauens nationella rättssystem uppgift att fastställa de närmare regler som stipuleras genom nationell lag och som är avsedda att skydda de rättigheter som individer härleder från unionslagstiftningen, detta till att börja med under förutsättning att dessa regler inte är mindre förmånliga än gällande nationella regler på området (likvärdighetsprincipen) och för det andra att de inte gör det omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheterna som ges genom unionens rättsordning (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juni 2017, [Freitag], C-541/15, EU:C:2017:432, dom av den 3 juli 2014, Kamino International Logistics och Datema Hellmann Worldwide Logistics, förenade mål C-129/13 och C-130/13, EU:C:2014:2041 [utelämnas]).
- 30 I det avseendet ska man till att börja med lägga märke till att kravet, enligt bestämmelserna i förordningen, på att äktenskapsförordet ska innehålla minst en av äktenskapsförordets parter personliga identifieringsnummer, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister, endast är tillämpligt i de fall då avtalen om äktenskapsförord ingåtts i andra stater. Ovan nämnda krav är alltså inte fastlagt uttryckligen i förordningen på avtal om äktenskapsförord som ingåtts i Litauen.
- 31 Det kan å andra sidan antas att skillnaden i angreppssätt när det gäller kravet på att det personliga identifieringsnumret ska anges i äktenskapsförordet beror på regeln

om att uppgifter om äktenskapsförord som ingåtts i Litauen endast kan införas i registret av notarier som har attesterat de relevanta avtalen (punkt 21.1 i förordningen), medan fysiska personer inte har rätt att lämna in sådana uppgifter. Den regeln innebär med andra ord att när avtal om äktenskapsförord ingås i Litauen enligt notarieförfarandet (och uppgifterna om sådana avtal som ska införas i registret lämnas in av notarier) säkerställs att personer som ingått sådana avtal är exakt identifierade. Men i fallet med äktenskapsförord som ingåtts i andra stater lämnas uppgifterna som ska införas i registret in av de fysiska personer som ingått dessa avtal. Därför måste det, bland annat med hänsyn till de till sin natur starkt begränsade befogenheter som förvaltaren av registret har (punkt 21 i det aktuella beslutet), anses att kravet på att exakt identifiera personerna som har ingått avtalet om äktenskapsförord inte bara är av oomtvistlig betydelse, utan även i grunden nödvändig i allmänhetens intresse.

- 32 Men man ska lägga märke till att förordningen inte erbjuder något annat alternativ för att identifiera de parter som ingått ett avtal i en annan stat. Om ett avtal om äktenskapsförord sålunda ingås i en annan stat, där personliga identifieringsnummer inte används för att ingå ett sådant avtal, utgör kravet i punkt 67 i förordningen ett direkt hinder för att införa det relevanta avtalet i registret. I de fall det inte går att erhålla ett tillägg (bilaga) till avtalet, som innehåller det personliga identifieringsnumret för minst en av parterna i äktenskapsförordet, från de behöriga myndigheterna i en sådan stat skulle personer som ingått ett avtal om äktenskapsförord i den staten behöva ansöka hos en notarie i Litauen om att ett nytt äktenskapsförord upprättas och införs i registret. Den aktuella situationen ger med andra ord upphov till antingen kostnader (ekonomiska, i tid och så vidare) för unionsmedborgare på grund av det dubbla administrativa förfarandet (i en annan stat som inte använder personliga identifieringsnummer och därefter även i Litauen) för att upprätta ett äktenskapsförord eller det rationella och logiska beslutet att avstå från att ingå avtal om äktenskapsförord i en annan stat på grund av sådana oönskade konsekvenser.
- 33 I detta sammanhang önskar den hänskjutande domstolen betona att rätten till fri rörlighet innebär att unionsmedborgarna i arbets-, studie- eller nöjessyfte får resa till och tillfälligt uppehålla sig i en annan medlemsstat än sin ursprungsmedlemsstat. Den rätten inbegriper emellertid även rätten att bosätta sig varaktigt i en annan medlemsstat och bygga upp ett liv där (förslag till avgörande av generaladvokat H. Saugmandsgaard Øe av den 11 februari 2021 i målet En (offentlig hälso- och sjukvård), C-535/19, EU:C:2021:114, punkt 146). Under dessa omständigheter hyser den hänskjutande domstolen tvivel om huruvida lagstiftningen i fråga inte ska ses som ett hinder för unionsmedborgare att utöva rätten till fri rörlighet som de ges genom artikel 21.1 FEUF. Den hänskjutande domstolen vill framförallt fastställa om artikel 21.1 FEUF ska tolkas så, att den har företräde framför nationell lagstiftning enligt vilken ett avtal om äktenskapsförord som ingåtts i en annan medlemsstat inte får införas i äktenskapsförordsregistret om avtalet inte innehåller det personliga identifieringsnumret för minst en av avtalets parter, såsom det utfärdats av

Republiken Litauens folkbokföringsregister, där de behöriga myndigheterna – under omständigheter som i förevarande mål – i medlemsstaten i vilken äktenskapsförordet ingicks vägrar tillhandahålla ett utdrag ur det avtalet med tillägg av de relevanta personliga identifieringsuppgifterna.

III.

- 34 [...] [skyldighet att göra en begäran enligt tredje stycket i artikel 267 FEUF]
- 35 För att skingra de tvivel som har uppstått beträffande tolkningen och tillämpningen av de unionsrättsliga bestämmelser som är relevanta för de rättsförhållanden som är i fråga i förevarande tvist, är det under dessa omständigheter lämpligt att be EU-domstolen att tolka artikel 21.1 FEUF. Ett svar på frågan i det aktuella domslutet är avgörande för förevarande mål, eftersom det skulle göra det möjligt, samtidigt som man framför allt säkerställer unionsrättens företräde, att fatta ett otvetydigt och tydligt beslut om kravet, som är tillämpligt på förevarande mål, på införandet i registret av äktenskapsförord som ingåtts i andra stater och göra det möjligt att garantera en enhetlig nationell rättspraxis.

Mot bakgrund av ovanstående överväganden [utelämnas] [hänvisning till processrättsliga bestämmelser] fattar den hänskjutande domstolen

följande beslut:

[utelämnas] [sedvanliga handläggningsfraser]

Följande fråga hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

”Ska artikel 21.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt tolkas så, att den har företräde framför nationell lagstiftning enligt vilken ett avtal om äktenskapsförord som ingåtts i en annan medlemsstat inte får införas i äktenskapsförordsregistret om äktenskapsförordet inte innehåller det personliga identifieringsnumret för minst en av avtalets parter, såsom det utfärdats av Republiken Litauens folkbokföringsregister, och under omständigheter som i förevarande mål de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där äktenskapsförordet ingicks vägrar att tillhandahålla ett utdrag ur avtalet med tillägg av de relevanta personliga identifieringsuppgifterna?”

[utelämnas]

[processuella standardformuleringar och domstolens sammansättning]